

DE SARACEENSE SAMENZWERING

Era Richmen

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, april 2019

© 2019 LetterRijn

Auteur: Era Richman

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Auteursfoto: George Bakker

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-918758-2-3

*Woe to you, Oh Earth and Sea,
for the Devil sends the beast with wrath,
because he knows the time is short...
Let him who hath understanding
reckon the number of the beast
for it is a human number
Its number is 666.*

Revelation 12:12b, 13:18

PROLOOG

Jalta / Rusland

Zaterdag 5 oktober, 23.11 uur plaatselijke tijd

Jim Matteos bewoog in tijgersluipgang over de drassige grond, weg van het huis. De rottende bladeren stonken naar de dood. De dood die hij van dichtbij kende en die altijd op de loer lag. Bij elke missie voerde hij een strijd met de eindigheid van het leven. Hij tartte de dood, leek soms haar koninkrijk binnen te stappen, maar wist steeds weer op tijd te ontsnappen.

Nog dertig meter, dan had hij de rand van de tuin bereikt. Hij hield zijn hoofd zo laag mogelijk om onder de infrarode stralen van de beveiligingsinstallatie te blijven. Zijn spieren voelden verkrampt en er zat aarde in zijn neus. Hij beet op zijn tanden en probeerde sneller te gaan. Ook hier zou hij levend uitkomen.

Hij dacht terug aan het moment waarop hij de opdracht had gekregen. Vasiljev, de gedoodverfde kandidaat om de ernstig zieke Russische president op te volgen, was een hardliner en fel voorstander van de wederoprichting van de Sovjet-Unie. Daarom werd hij door Jims opdrachtgevers beschouwd als een gevaar voor de wereldvrede en moest hij worden omgebracht. Wie had dat beter gekund dan hij, Jim Matteos?

Vasiljev had wel lef met zijn *datsja*, dacht Jim. De luxueuze villa lag in Jalta, een kustplaats aan de Zwarte Zee, in het meest zuidelijke puntje van de Krim, een van de door Rusland geannexeerde gebieden.

Jim was blij dat hij het advies van zijn baas, William North, directeur van de Special Activities Division, in de wind had geslagen om samen te werken met een overgelopen Russische spionne.

Hij hoorde geschreeuw achter zich. Schijnwerpers sprongen aan en de tuin van het landgoed baadde plotseling in het licht. Hij keek om. Vier bewakers stormden het huis uit. De moord was ontdekt, hij was gesignaleerd. Hij sprong overeind en doorkruiste daarmee de infrarode stralen. Sirenes begonnen te loeien. Motoren werden gestart.

Hij zette het op een lopen, maar zijn voorsprong was klein. Angstig keek hij om. Als ze hem te pakken kregen, was hij ten dode opgeschreven. Nog amper tien meter tot de omheining. Hij perste er een eindsprint uit en sprong met uitgestrekte armen tegen de stenen omheining. Hij greep de bovenrand en hees zich omhoog. In één vloeiende beweging zwaaide hij zijn lichaam over de muur. Het centrum van Jalta lag links. Daar had hij dekking. Voorafgaand aan de missie had hij de stadsplattegrond bestudeerd en hij was meerdere malen door de straten van het centrum gelopen. Het was niet ver meer naar de boulevard, waar een speedboot klaarlag. Hij moest volhouden! Het motorgebrul kwam dichterbij en nog eens keek hij om. Vier motoren achtervolgden hem en kwamen snel dichterbij. Doorrennen, maande hij zichzelf, maar zijn kuitspieren protesteerden steeds meer. Hij hoorde schoten. Een kogel schampte zijn schouder en hij voelde een brandende pijn. Godverdomme! Zigzaggend rende hij verder. Het verlaagde zijn tempo, maar het was zijn enige kans om aan de kogels te ontkomen. Een volgend schot suisde langs zijn rechteroor. Als hij niet snel dekking vond, was hij er geweest. Hij rende de hoofdstraat van het centrum in. Koortsachtig keek hij om zich heen. Daar! Een slecht verlichte zijstraat. Links stond een deur van een gebouw op een kier. Hij glipte naar binnen en bukte voorover om op adem te komen. Op het tableau aan de muur stonden namen van bedrijven die aan weerskanten van de gang waren gevestigd. Jim keek door de deuropening en zag de vier motorrijders aan het begin van de zijstraat stoppen. Ze stapten af en gebaarden druk. Kennelijk waren ze in verwarring. Twee van hen liepen terug naar de hoofdstraat. De andere twee kwamen zijn kant uit.

Jim bekeek de gestucte wanden. De gang was smal genoeg, het moest kunnen. Als een knipmes zette hij zijn voeten tegen de ene muur en zijn handen tegen de andere. Hij verbeet de pijn in zijn schouder en werkte zich omhoog tot aan de bovenkant van de deur. Met één been gaf hij er een lichte trap tegenaan. De scharnieren piepten. Het moest voldoende zijn om de aandacht te trekken. Hij wurmde zich nog iets verder naar boven en hoorde voetstappen dichterbij komen. Het moest ook niet lang meer duren, want zijn gewonde arm dreigde het te begeven. De deur werd langzaam

opengeduwd en hij zag de twee mannen met hun pistool in de aanslag naar binnen sluipen. De langste van het stel ging voorop. Jim liet zich vallen en ramde met zijn knieën het hoofd van de kleinere achtervolger. De man zakte in elkaar en bleef roerloos liggen. Voordat de lange zich realiseerde wat er gebeurde, schoot Jim hem door het hoofd. Hij keek naar de kleine man op de grond. Die was voorlopig uitgeschakeld.

Op straat was het rustig. Hij verliet het gebouw en liep zo onopvallend mogelijk terug naar de hoofdstraat. De vier motoren stonden er nog. Hij pakte zijn mes en stak de voorbanden lek. Daarna liep hij naar de boulevard.

De aanlegsteiger was verlaten. Jim maakte de trossen los, stapte in de boot en voer rustig de Zwarte Zee op. Hij zou om de Krim heen varen en dan koers zetten naar Roemenië, het dichtstbijzijnde Europese land. Met spullen uit de verbanddoos verzorgde hij zijn schouder. Het leek niet ernstig.

Uit het zicht van de haven gaf hij gas. Hij was veilig! Zijn lichaam begon te trillen. Het was de gebruikelijke reactie, ondanks de jarenlange training waarin hij zijn emoties had leren uitschakelen. Het zou nooit wennen om iemand te vermoorden, maar het hoorde bij zijn werk. Hij had al een aardig lijstje afgewerkt van personen die door zijn superieuren als gevaarlijke tegenstanders van Amerika waren bestempeld. Eerst in Teheran, daarna in Colombia en nu in Rusland. Het moest de wereld veiliger maken, maar anders dan vroeger twijfelde hij of zijn werk wel de beoogde veranderingen tot stand bracht. Hij zag de spanningen tussen landen en bevolkingsgroepen eerder oplopen dan afnemen. Er leek sprake van een onomkeerbare spiraal van geweld en het was de vraag of hij die ooit zou kunnen doorbreken en hoeveel levens hij daarvoor nog zou moeten nemen. Bij zijn superieuren had hij veel lof geogst met zijn missies, maar voelde hij zelf ook voldoening?

Hier op het water leek alles vreedzaam en in harmonie, maar Jim wist dat het schijn was. Hij keek omhoog naar de donkere hemel. Die was bijna zwart, zwart als de dood.

DEEL I

Bushehr / Iran

Zondag 6 oktober, 15.26 uur plaatselijke tijd

Bill Hamilton veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Godzijdank zat zijn tijd in dit broeikashete land er bijna op. Met een beetje geluk zou hij binnenkort naar huis gaan en zijn taak als inspecteur bij het Internationaal Atoomagentschap, IAEA, kunnen beëindigen.

Hij liep het theehuis binnen. Bijna alle tafeltjes waren bezet. Achter in de zaak, dicht bij het raam, was nog een tafeltje vrij. Hij ging zitten en keek op zijn horloge. Zijn ontdekking dat er was gesjoemeld met de voorraadlijsten van splijtstofstaven maakte hem nerveus. Stom genoeg had hij ingestemd met het verzoek van de Amerikaanse regering om uitsluitend voor hen te spioneren en niet voor de IAEA. Waarom moest hij ook zo nodig belangrijk worden gevonden?

Veel tijd om er verder over na te denken had hij niet. Een man met een donkere zonnebril en een baseballpet kwam aan zijn tafeltje staan. Ondanks de vermomming zag Bill dat het zijn contactpersoon was, Yarud Zinfani. Hij schudde hem de hand.

‘We gaan een eindje lopen,’ zei Zinfani kortaf.

‘Daar heb ik anders weinig zin in,’ antwoordde Bill.

Zinfani negeerde hem en liep naar buiten.

Bill hees zijn zware lichaam moeizaam overeind en volgde hem. De lichtbak aan de overzijde van de straat gaf in rode neoncijfers de temperatuur aan: 39 graden. Er stond geen zuchtje wind en door de hoge luchtvochtigheid was het erg benauwd.

Zinfani grijnsde. ‘Frisse lucht is goed voor je.’

‘We zouden toch binnen praten?’

‘Daar is het te druk. Ik wil niet dat iemand ons hoort.’ Zinfani liep stevig door.

‘Kan het iets langzamer, of kunnen we ergens gaan zitten?’ Bill wees naar een leeg terrasje.

‘Oké,’ bromde Zinfani.

Ze liepen het terras op en Bill plofte neer in een witte plastic stoel. Hij ademde zwaar en voelde het zweet over zijn lichaam lopen. Voor de zoveelste keer nam hij zich voor iets aan zijn overgewicht te doen. Zinfani had inmiddels thee en ijswater besteld.

‘Vertel, wat heb je te melden?’ vroeg Zinfani.

‘Het lijkt erop dat er vier splijstofelementen uit de kerncentrale van Bushehr ontbreken.’

Zinfani keek hem verbaasd aan. ‘Ga door.’

‘In de droogruimte liggen zesenvijftig elementen opgeslagen, terwijl er destijds zestig in het waterbassin lagen,’ zei Bill.

‘Hoe ben je hierachter gekomen?’

‘Uit de voorraadlijsten blijkt dat er een paar jaar geleden zestig elementen in het bassin zijn gelegd, terwijl er nu zesenvijftig in de droogruimte zijn opgeslagen. Er ontbreken dus vier elementen ofwel veertig staven.’

Zinfani keek hem onderzoekend aan. ‘Betekent dit dat er is gesjoemeld met de voorraadlijsten?’ Zijn toon werd iets milder.

Bill nam een slok van het water. ‘Dat niet alleen, ik denk dat de elementen zijn gestolen.’

‘Gestolen? Waarop baseer je dat?’

‘Ik heb de voorraad gecheckt. Vier elementen ontbreken, daarover bestaat geen twijfel. Ik probeer al een paar dagen inzage te krijgen in de originele voorraadlijsten, omdat ik nu alleen over de digitale versie beschik. Op de originele lijsten kan ik zien of er met de voorraad is geknoeid. De directeur van de kerncentrale heeft mij toegezegd dat hij ze morgen aan me geeft.’

‘Waarom moet daar een dag overheen gaan?’

Bill wilde reageren, maar hield even in. Een paar tafeltjes verderop had een man met een donker, pokdalig gelaat plaatsgenomen. Hij verdiepte zich in een krant.

‘Dat is precies de reden waarom ik denk dat er is gesjoemeld,’ fluisterde Bill.

‘Bedoel je dat ze zowel de digitale versie als de originele lijsten aanpassen naar een basisvoorraad van zesenvijftig?’ Ook Zinfani sprak nu zachtjes.

Bill knikte. ‘Exact, alsof er nooit een voorraad van zestig is geweest. Waarschijnlijk willen ze het afdoen als een foutieve registratie, maar daarmee komen ze niet weg. Iedere maand wordt er een actuele lijst uitgedraaid. Alle digitale registraties van het afgelopen jaar bevestigen het aantal van zestig elementen. Je kunt je een keer vergissen, maar niet een jaar lang.’

Zinfani wreef over zijn voorhoofd. ‘Toch begrijp ik het niet helemaal.’

Bill merkte dat zijn contactpersoon zich nu minder arrogant gedroeg. ‘Hoezo, zo moeilijk is het toch niet?’

Onmiddellijk werd Zinfani’s toon weer aanmatigend. ‘Als ze op alle lijsten de basisvoorraad terugbrengen naar zesenvijftig, dan bestaat er toch geen enkel bewijs dat de voorraad ooit uit zestig elementen heeft bestaan?’

Bill snoof. ‘Heb jij ooit een e-mail geantidateerd?’

‘Dat is niet mogelijk,’ bromde Zinfani.

‘Precies,’ grijnsde Bill. ‘Evenmin kunnen ze deze gegevens antidateren. De datum waarop een aanpassing heeft plaatsgevonden, wordt automatisch en onveranderbaar geregistreerd.’

‘Maar stel dat ze er toch in slagen om de informatie te antidateren?’

Bill boog zich voorover naar Zinfani. ‘Ik heb de digitale overzichten op een USB-stick gekopieerd. Als de nieuwe overzichten hiervan afwijken, heb ik een eerste bewijs. En verder ...’

‘Dan is het hun verhaal tegen het jouwe. Ze kunnen altijd beweren dat jij de data op de USB-stick hebt gewijzigd.’

‘Juist, en daarom is het van het grootste belang dat ik de originele lijsten zo snel mogelijk in mijn bezit krijg. Met een detector kan eenvoudig worden onderzocht hoe vers de inkt is. Dan heb ik een tweede bewijs dat er is gesjoemeld.’

Zinfani knikte goedkeurend. ‘Hoe gevaarlijk zijn die gebruikte splijfstofstaven?’

‘Het is restafval dat na gebruik ondergronds wordt opgeslagen, maar er zit nog genoeg uranium in om een enorme nucleaire ramp te veroorzaken.’

‘Als iemand daarmee een aanslag wil plegen, moeten die staven worden vervoerd. Dat lijkt me niet zonder gevaar.’

Bill knikte. ‘Dat klopt, maar daar zijn speciale containers voor. Als extra beveiliging kunnen ze ook nog van een betonnen omhulsel worden voorzien.’

‘Ik weet genoeg,’ zei Zinfani. ‘Je hebt dit niet aan het VN-inspectieteam verteld?’

‘Natuurlijk niet! De Amerikaanse regering heeft me opgedragen alleen aan jou te rapporteren.’

Zinfani stak zijn hand op. ‘Ik vraag het maar even voor de zekerheid.’

Bill kon nog net een stekelige opmerking inslikken. Die arrogante kwast moest immers nog zijn exit regelen. ‘Hoe gaat het verder? Als bekend wordt dat ik zaken voor het inspectieteam heb verzwegen, is mijn positie onhoudbaar. Dat wil ik niet afwachten.’

‘Ik zorg ervoor dat je overmorgen naar huis kunt.’ Zinfani stond op, legde een paar munten op tafel en vertrok.

Bill haalde opgelucht adem en stond ook op. Zijn blik viel op de gast met het pokdalige gezicht. De man keek hem kort aan, waarna hij zich weer in zijn krant verdiepte.

Boekarest / Roemenië

Maandag 7 oktober, 18.52 uur plaatselijke tijd

*H*et beest verscheen uit het niets en pakte hem bij zijn keel. Hij hapte naar adem, maar de ijzeren greep kneep zijn luchtpijp dicht. Zijn armen graaiden wild in het rond, op zoek naar houvast om het monster van zich af te duwen. Hij moest vechten. Hij was getraind om het kwaad te bestrijden, maar het beest was sterker dan de voorgaande keren. Een verlamvend gevoel maakte zich van hem meester. Hij smeekte om hulp, maar er was niemand. Hij stond er alleen voor. Zoals altijd. Dat besef wekte enorme woede op, adrenaline pompte door zijn lichaam. Hij pakte de polsen van het beest en rukte ze van zijn keel. De verstikkende greep om zijn hals verdween en zuurstof stroomde naar binnen. Hij richtte zich op en haalde uit. Door de duisternis kon hij niet zien waar het beest zich bevond, maar hij voelde dat hij iets raakte. Hij sloeg opnieuw. En nog eens. De ogen van het monster schoten vuur waardoor de contouren zichtbaar werden. Het beest had een menselijke gedaante!

Badend in het zweet schoot Jim overeind. Hij knipte het bedlampje aan en keek de hotelkamer rond. Op het nachtkastje stonden de lege whiskyflesjes en het doosje met temazepam-tabletten. De wekker gaf 18.52 uur aan. Hij had amper drie uur geslapen. Het was te weinig, maar hij wilde niet nog eens de confrontatie aangaan met het beest dat hem in zijn slaap had geteisterd.

Hij wierp het dekbed van zich af en sloeg zijn benen over de rand van het bed. Zijn hoofd bonkte en hij voelde zich moe. Uitgeput.

‘Godverdomme!’ Hij veegde de lege flesjes met één haal van het nachtkastje. Ze kletterden op de grond. ‘Rustig, rustig.’ Hij streek een paar keer door zijn haar, haalde diep adem en stond op. Even leken zijn lamme benen het te begeven. Hij sleepte zich naar de badkamer, trok zijn kleren uit en ging onder de koude straal staan.

Na een paar minuten keerde het leven in hem terug. Hoelang zou hij dit nog volhouden? Hij droogde zich af en depte routinematig het litteken bij een van zijn rechtersribben. Het was de levenslange verbintenis met zijn jongere broer Stan. Weer laaide de boosheid over zijn dood op.

Hij liep naar het kluisje in de kledingkast, toetste de code in en haalde zijn brillenkoker eruit. Hij zou ermee moeten stoppen, maar niet nu.

In de spiegel van de lift zag Jim dat een wenkbrauwhaartje boven zijn rechteroog omhoogstak. Hij maakte zijn wijsvinger nat en streek het glad. Voldaan keek hij naar zijn outfit. Het donkerblauwe maatkostuum zat als gegoten en stak mooi af bij het slank gesneden, witte overhemd. In zijn donkere haardos was nog geen grijze haar te zien.

Bij de lobby pakte hij de New York Times, liep door naar het restaurant en nam plaats aan een tafeltje bij het raam. Even later bestelde hij een Wagyu-biefstuk en een glas Margaux.

‘Uitstekende keus, mijnheer,’ zei de gerant. ‘We gaan het in orde maken.’

Jim sneed nog een stukje vlees af. De biefstuk was heerlijk mals. Straks zou hij zijn rapport voor William North afronden over de eliminatie van Vasiljev.

In de krant werd de moord breed uitgemeten. De Amerikaanse regering beweerde over serieuze aanwijzingen te beschikken dat de interne machtsstrijd binnen de Russische veiligheidsdienst Vasiljev fataal was geworden. Volgens de Russische regering zat een terroristische organisatie uit Oekraïne achter de aanslag. Een onbegrijpelijke daad, vonden de Russen. Immers, het merendeel van de Oekraïense bevolking steunde Vasiljev in zijn streven om Oekraïne bij Rusland te laten aansluiten. Wat een wereld, dacht Jim.

Op de volgende pagina stond een bericht over het VN-inspectie-team dat onderzoek deed naar het nucleaire programma in Iran. Jerry Kingston, veiligheidsadviseur van president Stanford, werd geciteerd:

De Iraanse regering verleent alle medewerking bij het onderzoek en geeft daarmee uitvoering aan de afspraken in het voorlopige nucleair akkoord. Als er een definitief akkoord tot stand komt, is dit een belangrijke stap in het bereiken van stabiliteit in het Midden-Oosten.

Kingston was de leidinggevende van William North. Jim had hem een paar keer ontmoet en mocht hem niet. Anders dan William

North zou Kingston hem laten vallen als het erop aan kwam. Dat was hem wel duidelijk geworden toen de missie in Colombia dreigde te mislukken. Er waren agenten omgekomen en Kingston had dat North verweten. Zijn baas viel niet te benijden, Jim zou voor geen goud met North willen ruilen. Hij was liever in het veld actief.

Vanuit een ooghoek zag hij een vrouw naderen. Ze was het type dat hij wel vaker in dure hotels had zien rondlopen. Slank, volle borsten en het loopje van een catwalk-model. Hij voelde zijn lichaam reageren.

Bij zijn tafeltje hield ze in. 'Ik lust wel een gin-tonic.' Ze glimlachte en sprak Engels met een Slavisch accent.

Jim keek haar geamuseerd aan. 'Heb je altijd zo'n charmante openingszin?'

Ze boog iets voorover, waardoor een deel van haar borsten zichtbaar werd. 'Ik heb gewoon dorst.'

Jim wenkte de ober. 'Twee gin-tonic, graag.'

Ze nam plaats en stak haar hand uit. 'Laura.'

'Jon.'

'Jon wie?'

De ober zette de drankjes neer.

'Smith. Jon Smith.'

Ze nam hem van top tot teen op en pakte brutaal zijn linkerpols. 'Een Ulysse Nardin. Dat zijn niet de goedkoopste horloges, je hebt een dure smaak.' Ze zoog even aan haar rietje.

Jim trok een wenkbrauw op. 'Je hebt er kijk op.' Hij haalde het rietje uit zijn glas en nam een slok van de gin-tonic.

'Jon Smith is niet je echte naam, toch? Heb je wat te verbergen of laat je niet graag onbekenden toe?' Ze lurkte opnieuw aan haar rietje.

Haar uitdagende houding prikkelde zijn zinnen. Hij had zin in seks, zoals meestal na een missie. 'Ik blijf graag een mysterie.'

Laura glimlachte. 'Dat is vaak leuker dan de werkelijkheid.' Ze legde haar hand op de zijne. 'Toch wil ik graag meer van je weten. Je lijkt me een interessante man.'

Jim nam nog een slok. 'Ik praat niet graag over mezelf, laten we het maar over jou hebben.'

Ze keek hem verleidelijk aan. 'Prima, maar dan ik stel voor dat we dat boven op mijn kamer doen.'

Hij glimlachte. Hij was weer de man die hij wilde zijn en had het beest uit zijn droom verbannen. Gebarend dat ze mocht voorgaan, stond hij op.

Bushehr / Iran

Maandag 7 oktober, 08.30 uur plaatselijke tijd

Bill Hamilton slenterde over het marktplein, waar al volop bedrijvigheid heerste. Het zou opnieuw een zeer warme dag worden. Hij had goed geslapen. Zinfani was zijn belofte van gisteren nagekomen en had zijn overtocht naar Amerika geregeld. Morgen zou hij terugvliegen. Het waren zenuwslopende dagen geweest. Hij had gehoopt als teamleider te worden aangesteld, maar de Amerikaanse regering had hem een andere rol toebedacht. Hij moest in de luwte opereren en alle bevindingen uitsluitend aan Zinfani rapporteren. Zijn regering wilde als eerste op de hoogte zijn van eventuele misstanden in de kerncentrales. Gevleid door het verzoek én de carrièrestap die hem in het vooruitzicht was gesteld, had hij ingestemd met deze ondergeschikte positie.

Hij liep naar de viskraam en glimlachte naar de marktkoopman die de ijsblokjes aanvulde om de vis te koelen. 'Twee gebakken vis, graag.'

De man keek blij.

'Gaat het goed met de business?' vroeg Bill opgewekt.

De visverkoper knikte. '*Yes sir, business good. Better than past.*'

Hij rekende af en slenterde terug over het plein. Af en toe stopte hij om een hap van de vis te nemen. De belofte om iets aan zijn te zware lijf te doen verdrong hij. Hij kon naar huis, dat was het belangrijkste. Weg van hier, weg van de spanning. Nog één dag op eieren lopen en dan was hij verlost van zijn opdracht. Hij probeerde de andere leden van het VN-inspectieteam zoveel mogelijk te ontlopen.

Bill naderde de VN-auto en propte het laatste restje vis in zijn mond. Met een boog wierp hij het servetje in de richting van een afvalbak. Mis! Hij bukte om het propje op te rapen, maar werd duizelig. Voor hem stond een muurtje. Half gebukt liep hij erheen, ging zitten en deed zijn hoofd tussen zijn knieën. Het nare gevoel nam af. Verderop klonk rumoer. Bill keek op. Bij de taxistandplaats stonden chauffeurs druk te gebaren. Waarschijnlijk baalden ze dat de auto van de VN op een van hun plekken stond. Hij kon maar beter vertrekken. De vredesorganisatie was hier niet erg geliefd.

In waggelgang liep hij naar de auto. Normaal opende de chauffeur de deur voor hem, maar de man durfde kennelijk niet uit de auto te komen. Nu maar niet druk over maken. Hij moest hier weg. Amechtig opende hij het schuifportier van het busje. De airco voelde als een weldaad. Ondanks het vroege tijdstip verlangde hij naar een borrel, maar alcohol was nauwelijks te verkrijgen in dit kutland. Straks in het hotel zou hij de aanval op de minibar openen. Hij leunde tegen de achterbank en sloot zijn ogen. In gedachten zag hij het strand van Los Angeles voor zich. Hij kon de verkoelende wind bijna voelen. Morgen zou hij thuis zijn.

De auto kwam in beweging. Er klonk een geluidje dat hij niet herkende. Hij opende zijn ogen en zag boven de handgreep van het rechterportier een rood lampje flikkeren. De deur was vergrendeld! Dat was in strijd met de instructies. Bij een calamiteit moest hij de auto onmiddellijk kunnen verlaten.

Hij tikte op de ruit die het bestuurders- van het passagiersgedeelte scheidde. Langzaam schoof het glas naar beneden.

‘Waarom is de deur op slot?’

De chauffeur keek om. Zijn gezicht zag asgrauw.

‘Wat is er?’ Bill schoof iets naar voren en zag een man met een shemagh op de passagiersstoel zitten, met een pistool op de chauffeur gericht.

Meteen deinsde Bill achteruit. ‘Wat, wat heeft dit te betekenen?’

De man schreeuwde iets in het Arabisch en richtte het wapen op hem. Nerveus streek hij met zijn hand over zijn gezicht. Bill wilde iets zeggen, maar door de angst kon hij geen woord uitbrengen. Hij moest iets doen! Hij moest weg! Zo onopvallend mogelijk pakte hij de hendel van het portier en trok deze naar zich toe. De deur gaf geen krimp.

‘Afblijven!’ schreeuwde de Arabier in gebrekkig Engels en hij zwaaide met zijn pistool.

Bill stak verontschuldigend zijn handen in de lucht. ‘Oké, oké,’ bracht hij er met moeite uit.

De Arabier hield zijn pistool weer op de chauffeur gericht en leidde hem door de drukke straten het centrum uit. Verderop was de oprit naar de autoweg. Onder dwang van zijn belager voerde de chauffeur de snelheid op. Bill keek achterom. Busheer werd in rap tempo kleiner.

Bill keek op zijn horloge. Ze reden nu al een halfuur en het vlakke landschap veranderde in heuvelachtig gebied. De weg kronkelde hevig en door de snelheid van de auto moest hij zich vasthouden aan de deurgreep. *Zagros Gebergte*, zag Bill op een bordje. Waar bracht die vent hen in godsnaam naar toe? Zweet liep over zijn rug. Wordt hij ontvoerd? Maar door wie dan? Was zijn spionage ontdekt? Beelden van gruwelijke onthoofdingen doemden op en zijn ademhaling werd zwaarder. Hij merkte dat de chauffeur gas terugnam.

'Drive faster!' schreeuwde de Arabier, maar de chauffeur schudde zijn hoofd en wees op de weg om aan te geven dat hard rijden te gevaarlijk was. Daarop sloeg de belager hem met de kolf van het pistool tegen het hoofd. De chauffeur gilte en de auto zwenkte gevaarlijk naar links. De Arabier gaf een ruk aan het stuur waardoor ze weer op de juiste weghelft terechtkwamen. Bill werd door de plotselinge manoeuvre door de auto geslingerd en voelde de vette vis omhoogkomen. Hij probeerde het voedsel binnen te houden, maar dat lukte niet. Braaksel verspreidde zich over zijn kleding en de bodem van de auto. De Arabier draaide zich om. De chauffeur zag kennelijk zijn kans schoon en ramde zijn elleboog tegen de borstkas van de belager. De auto zwenkte scherp naar rechts, maar de aanvaller herstelde zich en greep de chauffeur bij diens keel.

Bill zette zijn angst opzij, schoot naar voren en probeerde de armen van de belager te grijpen. Door de voorruit zag hij het waarschuwingbord. *Haarspeldbocht*. 'Sturen!' gilte hij, vlak voordat de auto in volle vaart het ravijn inreed.